

Sygn. akt I NO 5/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi E. J.

na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.- D. A. w sprawie egzekucyjnej o sygn.Km [...]

w przedmiocie skargi E. J. na postanowienie referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w W. z dnia 11 maja 2021r. wydanego w sprawie o sygn. akt II Co [...] oraz wniosku E. J. o wyłączenie referendarza sądowego Sądu Rejonowego w W.- K. Ż. od udziału w sprawie o sygn. akt II Co [...],

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 maja 2022 r.

z zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2021r. sygn. akt I NO 46/21,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2021 r. w sprawie sygn. akt I NO 46/21 Sąd Najwyższy stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Na powyższe postanowienie 17 stycznia 2022 r. E. J. wniosła zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie z uwagi na jego niedopuszczalność podlegało odrzuceniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Orzeczenie Sądu Najwyższego jest orzeczeniem

ostatecznym (ostatniej instancji) i dlatego nie podlega zaskarżeniu. Wyjątek musiałby być wyraźnie wskazany w ustawie. W przedmiotowej sprawie brak jest takiego wyjątku w ustawie o Sądzie Najwyższym, czy w ustawie Kodeks postępowania cywilnego. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, lecz poza tokiem instancji w szczególnych przypadkach wymienianych ww. ustawach. Wynika z tego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane tam orzecznictwo).

Niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego uwagę w swoim orzecznictwie podkreśla również Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 13 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt SK 63/12 Trybunał stwierdził, że w świetle konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego, ogólna zasada niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy, uwarunkowana jest modelem funkcjonowania Sądu Najwyższego w systemie organów władzy sądowniczej.

Niezależnie od powyższego katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego jest ściśle limitowany (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., I PZ 2/17). Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do § 1¹ przytoczonego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z kolei jak stanowi § 3, do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹.

Zaskarżone postanowienie nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Z tych względów nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Mając na uwadze powyższe zażalenie E. J. podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostają wnioski E. J. o zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Jeżeli chodzi o wniosek o zwolnienie od kosztów, to stosownie do art. 126² § 2 k.p.c. nie żąda się opłaty od pisma, jeżeli już z jego treści wynika, że podlega ono odrzuceniu. Zbędne było prowadzenie postępowania o zwolnienie żalącej od kosztów sądowych, skoro wniesiony przez nią środek podlegał odrzuceniu. Co zaś się tyczy wniosku o ustanowienie pełnomocnika, to wskazać należy, że co do zasady przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, zaś zażalenie sporządzone zostało przez skarżącą osobiście. Nawet gdyby dla żalącej ustanowiono następczo pełnomocnika z urzędu, to uzupełnienie lub „poparcie” przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego wniesionego osobiście przez stronę pisma, nie spełnia wymagań zachowania przymusu, o których mowa w art. 87¹ k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 21 października 2015 r., III CZ 48/15; z 31 stycznia 2014 r., II CZ 84/13; z 11 marca 2008 r., II CZ 2/08; z 17 stycznia 2018 r., IV CZ 99/17; z 30 czerwca 2020 r., III CZ 1/20).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

a.s.